

וכל המיוזמי בניירירוק. תחברת הכי טובה שלי היא המלאכה ג'קי סמית, ושתינו נורא מזדהות עם פארק פוסט-מייג'רס. כששתינו בניירירוק אנונוס הולכת לבי לנת יחד ברוינס ובסטודיו 54, שהוא הי מקום בניירירוק בכל מקום מזהים אותי, ואני נחשבת כאישיות חשובה מאד. תקרי פה מסויימה יצאתי עם דייוויד רבסון, הבעלים של רבון, אבל לא בגלל זה אני הרוגמנית המועדפת עליי. יצאתי איתו אחר שהצטלמתי לרבון, לא לפני.

האמת היא שבניירירוק כמעט שלא יודעים שאני ישראלית. אני מדברת שש שפות, וכולם חושבים שאני ממוצא לאי טיני. חלמתי הגדול ביותר היה לחזור לשוק הסרטים. עשיתי שני מיהנריבד, האחד לסרט יום ראשון השחור בבנימין של ג'ון פרנקנהיימר, והשני לסרט-טל ויוויה בשם עומק הברמודה. סרט על בחורה שמכרת את עצמה לשטן, ההצעות לתופיע בסרטים זורמות אלי כל הזמן, אך אני מאד סלקטיבית. לא רוצה להתייב.

הכיף הכי גדול בעבודה כדוגמנית הוא

דוגמנית פרי בפירסום לחזיות בחור בשם אלי

הנסיעות. רק השנה הייתי בסנטה-דומינגו, בקולומביה, באייתבתוליה, בהאיטי, ביפאן וגיוון. בניירירוק מלאתי את מקומה של מייס תבל, רינה מור, בנוסף של הבוגדס והצלחת לאסוף 500 אלף דולאר. הסוכנות והבוגדס בקשר מתמיד אתי, ואני נותנת הרצאות ומפיעה למען ישראל וזוכה ב הצלחה גדולה.

תחברת הכי טובה שלי בניירירוק היא דווקא ישראלית. הנמרת עזנה לב החברה של דייוויד בראנו, שהוא אחד הקומאי קאים הכי מצליחים בשולם. היא נורא מבוססת, ומפיעה איתו בהצגות שלו ב סלוויניה.

כעת אני נמצאת בחופשה בת שבועיים בישראל, וקרה לי כאן דבר נפלא. התי אהבתי בבחור בשם אלי סמונסקי, שהכיר תי במעודון של רפי שאלי. אלי הוא קולנוען ישראלי המתגורר בבלגיה, ואני נוסעת אליו לביקור. אני כבר רגילה לרמנים בקייבשטיים ובשבילי, לטוס מל תלאביב לבריסל זה כמו לנסוע מתל אביב לירושלים. ממילא אני צריכה להתי שאר באירופה, כי יש לי צילומים באי טינה. אחר-כך אני צריכה לטוס לנוצואל ליה. לסידרת צילומים בשביל הווג.

החופשה שלי בארץ היא החופשה הכי יפה שהיתה לי בחיים. בכלל טוב לי נרא בארץ. נסעתי לירושלים, וקניתי שמלות ערביות שהחברות שלי בניירירוק ישתגעו עליהן.

אני נוסעת תמיד במחלקה הראשונה, וזוכה בטיפוח המוענק לאנשים חזקים מאד. זה נגיע לי. הנעת אל הכוכב הזה בכוחות עצמי, אף אחד לא עזר לי. נכון, אני יפה, אבל בשביל להצליח בנצוגל האפנה צריך גם שכל והרבה מול לדעתמי הנעת הכי רחוק שאפשר. אני בת 24, החלום שלי הוא להגיע להוליווד. כל מי שמכיר אותי יסור להעיד, שאם לקחתי על עצמי להגיע לשם, אני ערד אניע.

במדינה

(החשבון מעמוד 27)

יודע על מסיבה. יודיע לי, אני אבוא. מוכנה להתנסות בסניגונות חדשים, מוכנה לנסות הכל!"

עירית קיסרי בת ה-24, שנפטרה ממחלה ממארת בשבוע שעבר, היתה בחורה מיר חדת במינה, היא הגיעה לתלאביב מקיבוץ חמדיה, ונקלטה היטב בחברה העירונית. למחירתה עבדה במשך תקופה מסויימת כמלצרית בקפה ג'קי בתלאביב, שם הכירה את כל מי שהוא משהו, ושם הכירו אותה חברי מערכת העולם הזה שהציעה הדי נאמית הנאה הרשימה אותם.

עירית זכתה אז בכתיבת ענק בת שני עמודים מעל גבי הגליון (העולם הזה 2008), ובראיון שעניקה לכתיבת העולם הזה בלבו שימחתהחיים שלה, חש"ר ההומור יוצא-הדופן שבו גיחנה ואהבתה הגדולה לחיים.

היא התגוררה בדירת-גג מפוארת הי שייכת לעליזה דגן, גרושתו של המפיק דני דגן יחד עם עוד שני בחורים ובחורה. הדירה היתה תמיד מאכלסת, כי עירית אהבה חברים סביבה. היא אירגנה מסיבות, בכיתה ובבתי חברים, והרבתה בנסיעות. טיולה הממשך לארצות-הברית היה אחת החוויות המרתקות ביותר שבהן התנסתה. את מרבית זמנה ומריצה הקדישה ללי מודי חינוך גופני בסמינר הקיבוצים, היא היתה ספורטאית מצטיינת. נהגה להתעמל על מכשירים ולרוץ למרחקים ארוכים. תקופה מסויימת עבדה כסניירת משמרות הבטיחות.

רק לטוב. עירית היתה קשורה מאד למישפתתה, שהתגוררה בחיפה אחרי ש- ההורים עזבו את הקיבוץ. היא סיפרה כי אביה מטלפן אליה יום יום לשאול לשלומה. כששתתה בחול טילפנה הביתה פעמים אחדות בשבוע.

את שירותה הצבאי עשתה כפקידת טייסת, והיא ראתה זכות גדולה בעובדה ששירתה בתפקידה זה במלחמת יום הכיפורים. להעצמה היה חבר טייס, ובי מילחמה היא דגנה לא רק לטייסים שב לאחור המלחמה נפרדה ממנו, אך לא נשארה זמן רב לבד. היה לה באחרונה חבר קבוע ובאותו ראיין סיפרה עליו: "הוא עשה חיים יחד אתי, אבל אני לא גרה איתו. מה, אין לו בית? אם אגור עם החבר שלי, סימן שאני רוצה אותו לטוב או לרע. בינתיים אני רוצה אותו רק לטוב."

היה לה היגיון בריא והיא היתה חברה מצויינת, אהבה ללדים עד כדי שגינות ונהגה לתפרק לחברותיה הנשואות שמלות הריון, כשהיא מבקשת מהן לשמור אתן השמלות למענה לעת שתודק להן.

עירית נהגה בטוס-טוס, שכונה "בילי", וטענה כי הוא אהבתה הגדולה בחיים. "אני אהבת לנסוע על ביל", סיפרה, "אני שרה בגשם, מרגישה נהיגם, רואה מכונות יפה ועמדת לפניה, מאיטה לה את המהי רות. אני מתמרנת בפקקיתנועה. קניתי כובע יפה במיוחד, ובקניתי אני נוסעת עם סרט על הראש כמו אינדיאנית, ביל הוא ההנאה הגדולה ביותר שיש לי בחיים".

כאבים בכרטיסים לפני שבוע התי פרסמו בעמודי המודעות של עיתוני-הערב מודעות-אבל שהודיעו על מותה של עירית קיסרי, בדמי ימיה, חברי המערכת שנתקלו במודעה, טירבו להאמין כי אכן מדובר באותה צעירה תוססת והיכנית שהכירו. קשה היה להאמין כי הצעירה נבחתה הקומה, בעלת מיבנה הגוף האתלטי, הי שיער הבהיר והעיניים הירוקות המשגעות אכן הלכה לעולמה.

סיפרה חברתה-לדירה של עירית: "לפני כמה חודשים היא חשה ברע. תקפה אותה עייפות ללא כל סיבה, והיא קיבלה כאבים אימים בכרטיים. היא נלקחה לסידרת בדי קות, והתוצאות נמסרו למשפחתה." הסתבר כי הצעירה הנאה חלתה בסרטן הדם. הוריה שמרו מספרה את הסוד הנורא. נמסר לה רק כי זוהי הצטננות קשה, וכשיצאה מבית-החולים חזרה לפעילות שוטפת. לפני שלושה שבועות סיימה את לימודיה ב סמינר קיבוצים, והוכשרה כמורה לתת-עמלות, היא באה לבקש עבודה במכון האירובי בתלאביב.

זוג המספרים. מספר אחד ממנהלי המכון, הדי"ר אפרים נראי: "לפני שלושה שבועות הגיעה לכאן צעירה נאה

ראשי-מועצה ארבל במריבה היה כדאי

המים, לקול תרועות. אני מרגיש טרי וחדש עכשיו, אמר בחיך רחב. היה שווה אפילו להירטב."

היון, שהובא עלייך חושבי המקום, נש- פך כמים. השולחנות העמוסים היו על שורת הנבינות. מה שגרם הכי הרבה סיפוק זה העובדה שאת הכל עשינו ב- עצמנו. סלם גילוי יומה ורצון לעזור, אמרה נודה, מפעילות בוועדת התרבות, שלא חזלה להתרצץ כל הערב ולדאוג שהעניינים יסתדרו.

ההגדרה הגדולה אחרי שאכלו וסבי או הגיע תור המבלה הפומבית, כאן, שוב הוכיחו וחשבי המקום את כישוריהם. אחת התמונות שנמכרה ציירה ביד עולה חדש תושב המקום. ואילו את התפועה השאירו לסוף — לשעה אחת בלילה. האחות היתבו, והחלה התגולה הנחולה. זכו שם בבגדים וביגדיים במציתים לגו, וגם מקומו של מוזיקלכלבים לא נפקד. ותמו גם פרסים יותר רציניים. כרטיסי טיסה זוגיים, וסופשבוע במלון באשקלון. בין האדחים המעטים שהזמנו מבחון ניתן היה לראות את עוזר שרהבריאנה, את זהבי ממישרד-הפנים ואת ניצבי-מישנה תביב מהמישטרה. הזמנו אדחים נוספים מהמישטרה, אך הם לא באו כי היו עסוי קים בבניברק.

מעריכים את נוהי-מוסון כמקום יר קחה, אמר ראש המועצה בסיום הערב, "אלם שוכחים שתושבי המקום הזה הגיחו אבן על אבן הזויע, כדי להפוך אותו לגן פורה. נוהי-מוסון מייצגת תחך של מדי- נת ישראל, גם תושבי שכונות אחרות יכולים ללכת בעיקבותיה — אם קצת רצון ויחמה."

ספורנים

מכה איטלקית

מתחת לחגורה

הספורנים הישראליים ישבו על המיוודות כשהגיעה הוראת הכיפוז — אך זה לא היה איכפת לאיש

דווקא איטליה, ערש התרבות האירו- פיה, מולדתם של ליאונרדו דה וינצי ומיכלאנג'לו בואנרוטי הוכיחה הפעם הור סר-תרבותיות. היא נעלה את שעריה לפני על-הסודנים הורים, ובמיוחד — לפני הי ישראלים. רקטור הפקולטה למדעי הטבע באוניברסיטת רומא הגדיר את המצב, באומרו: "אין ביכולתי לקיים את ההתי לטה הזאת, הפוגעה באוטונומיה של האר- ניברסיטת, בעיקבותיה תשקע איטליה ב- פרובינציאליזם הרבתי."

איטליה משמשת כזר השוק המשותף, כאשר שרי השוק הביע תמיכה בהקמת מדינה פלסטינית לא באה, כל הגונה ממישרד-החוץ הישראלי, שלא יצא להגנת תקו שקט — אנתו מדינה פלסטינית. אם כך, כיצד יאטו לצפות שייצא להגנה על בעייה "פעושה" כבעייתם של הסט- דנטים הישראליים המבקשים ללמוד באי- טליה? הבעיה חרגת מן המסגרת פעושת הערך שבה ניסר למסנהל, כי בה מדובר באנשים, ולא בתכנים פוליטיים.

ובריאה למראה, הציגה את עצמה בשם עירית קיסרי, ובקשה עבודה. מכיוון שאחת המורות להתעמלות שלנו עמדה לעזוב, קיבלתי אותה לעבודה.

במשך שלושת השבועות התקשרנו איתה כמה פעמים, היא אמרה לי שהיא סובלת מאנגינה, ושתבוא לעבודה כשתח- לים. לפני כמה ימים באה אלי חברתה הטובה, ליאורה סורוקה, המתעמלת בכוכו, וסיפרה לי כי עירית מתה מסרטן.

כשבוע לפני שנפטרה חשה עירית ברע. ברכיה כאבו והיא הצטננה. היא שכבה חולה בביתה, אך העסיקה את עצמה במלאכת התפירה האהובה עליה. המיסי פריים נפלו על רגליה ופצעו אותה. נוצר זיהום, היא הובלה לבית-החולים.

מוסונים בבריכה

אנחנו מייצגים תחך של מדינת ישראל, אמרו תושבי השכונה — וכנו להם בריכת-שחיה מכמספם

האורות הצבעוניים נצצו למרחוק, הקהל נהר בהמניץ לעבר האולמות. בכניסה קיבל אותו ברוב תור ראשי-מועצה, גיד- עין ארבל, נלחצו ידיים והחולפו חיי- כים. הכל עברו את המיסדרון הלבן, והי מראה שניגלה לעיניהם לפתע היה מרגש. מים תכולים וצלולים, שבתוכם צפר עשי רות בלונים ופרחים שזורים זה בזה. תור ישבי נוהי-מוסון באו לחוג את תנוכת בריכת-השחיה שלהם, שנבנתה מכספם.

הדרך היתה רצופה מיכשולים כפי ש- מעיד גידעין אהבל, ראש המועצה, ששמר קשור במיספר פרשיות שהסעירו את אל- על ומי שהיה יורד ועד טייסי אל-על: "היו לנו בעיות שכינים ובעיות עם מישי- רד-הפנים והוועדה לבניין ערים. גם תושבי המקום גילו הסוגנת בתחילה, הטיילו ספק במיממש התוכנית. אבל הרבה יותר נחמד להיות ראש מועצה בנוהי-מוסון, מאשר לחום באל-על." המסיבה היתה של תושבי המקום, התפעם לא הצליחו לפלוש לשם "היפים והיפות" למיניהם. הסתבר גם שאין זקוקים להם. היתפחות המקומיות לא ביי- שו את הפירמה. נערכה אפילו תצוגת אופנה, בחסותה של רוזי בן יוסף, שנטלה על עצמה את המסיבה בהתנדבות כיוון שהתושבים כאן כליכך מקסימים."

הדוגמנית המיקצועית היחידה היתה שלומית אמיר, שעזרה לבנות המקומיות ולא חזלה לחלוק להן מתמצאות. היו שם הקאונטר-לוק, הכאפיות המודפסות ב- השרטאו של יעקב אגם, ביגדיים ומעלי- הגשם בעיצובה של רוזי שהסעירו את לונדון.

שיאו של הערב הגיע כאשר שרי יפהיה מקומית שחומה ומסוללת-שיער נשאה על כרית-קטיפה אדומה, לפי כל כללי הטכס, זוגי-מספריים ענקי שנועד לגזירת החבל שהקיף את הבריכה. המנצה על הי מלאכה היתה ראש המועצה גידעון ארבל, ודקות ספורות לאחר-מכן מצא עצמו בתוך